

1716, 19

32

FACULTATIS JURIDICÆ,
DECANUS
ERNESTUS
TENZELL,
J. U. D.

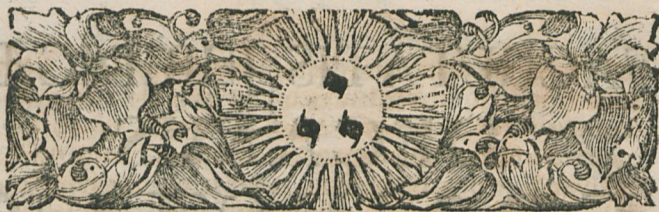
JUDICII PROVINCIALIS ERFURTENSIS
ASSESSOR, CIVITATIS CONSUL.
AC SYNDICUS PRIMARIUS,

L. B. S.

ERFORDIÆ,
TYPIS JOH. HENRICI GROSCHII,
ACAD. TYPOGR.

ED.
S.
IE

I quilibet est rerum suarum modera-
tor, ac arbiter *l. 21. C. mandat.* Si
dominium tale jus denorat, quo
quis pro arbitrio de re sua dispone-
re potest, *l. 11. in f. ff. si servit. vind.*
l. 9. de act. rer. am. ita, ut nihil tam
conveniens sit naturali æquitati
quàm voluntatem Domini, rem suam in alium transfe-
rentis ratam haberi, *l. 9. §. 3. ff. de a. r. d.* Nulla sane
sufficiens ratio esse videtur, quã ultimæ hominum volun-
tates, secundum æquitatem juris Naturalis & Gentium,
magis quàm aliæ inter vivos, constringantur; Ita quip-
pe *Imper. Constantinus in l. 1. C. d. Ss. Eccles. Nihil tam est,*
ait, quod magis hominibus debeatur, quàm ut Supreme vo-
luntatis, postquam jam aliud velle non possim, liber sit sty-
lus, & licitum, quod verum non redit arbitrium. Quæ li-
bertas vel ipsi *Ll. 12. tab.* expressa est, & in *Nov. 22. cap. 2.*
magna cum emphasi allegatur, & approbatur. Quid
quod inhumanum dicatur in *§. un. J. de leg. Fus. Can. toll.*
Morientibus illam quàm vivi habent licentiam, adime-
re? Rectissimè ideo *H. Grot. de J. B. & P. Lib. 2. cap. 6.*
§. 14. Testamenta, ut actus alios, accipere posse formam
Jure Civili, ipsam tamen eorum substantiam cognatam
esse

esse dominio, & eo dato, Juris Naturalis, afferit. Nec adduci possum ut credam acu rem tetigisse, *Ant. Fabr. de Error. Pragmatic. Decad. 36. Error. 2. num. 6. seqq.* dum testamenti factionem totam esse Juris Civilis, nullâ ex parte autem juris gentium, etiam si originem spectemus, & rationem inducendorum testamentorum, statuit. Rationes verò allegat ille sequentes: quod sicuti à naturali ratione abhorreat, ut quis transferat in alium plus juris, quàm ipse habuit, *l. 54. de R. J.* Ita verò cum mors omnia solvat, & morte quis desinat esse Dominus, conferat tamen effectum suæ dispositionis in id tempus, quo amplius non erit Dominus, id est, post mortem suam *l. 1. ff. qui test. fac. poss.* ut adeò vix sit ut non de alienis bonis testari videatur, etiam is, qui de suis testatur, quod tamen absurdum *l. 8. §. Si post testamentum, versic. & de alienis, ff. de jure Codicill.* Nec alia de causâ testamentum dici esse juris publici in *l. 3. ff. qui test. fac. poss.* quàm quod sit Juris Civilis, cujus partem constituat illud jus, quod specialiori denominatione publicum appellatur. Cujus argumenti vi & utitur *Pufendorff. de Jure Nat. Lib. 4. cap. 10. §. 2 & 4.* quanquam in *seq. §. 6.* videatur aliquo concedere modo, ultimarum voluntatum firmitatem ex Jure Naturali originem & efficaciam habere. Pluribus tamen persequitur rationibus idem argumenti genus, celeberrimus quidam JCtus in *Dissertat. de Testam. Princip. Part. 1. Gener.* tradens, quod cum Testamentum sit dispositio solius testatoris, de hereditate in alium transferenda, (quæ si conventio, vel juramentum heredis accedat, transeat in negotium inter vivos,) certum sit, tale negotium legibus naturæ adhuc esse imperfectum, & proinde eo jure planè nullum &

invalidum; cum ad negocium, quo jus ab uno in alterum transferendum, natura requiratur, ut utriusque consensus concurrat; declaretque alter se dare, alter se accipere velle; Neque enim minus effectus esse Domini & libertatis naturalis res oblatas rejicere; & non acquirere, quam suas aliis offerre. Ut adeo tota testamenti ratio prout non tantum Jure Romano formata, sed & inter gentes ab omni memoriâ recepta est, meris juris positivi fictionibus absolvatur, & sustineatur, præsertim quoad testamenti conditi, mortis, & aditæ hereditatis tempora &c. Inde etiam minus rectè à *Grot. loco alleg.* Testamenta ad modos alienandi referri, cum alienatio utriusque consensu fieri debeat, add. *Puffendorff. d. c. 10. §. 2.* Sed enim verò Pace tantorum Jurisconsultorum asserere non dubitarem, inutiles esse has, quibus utuntur subtilitates, quæ præconceptis nituntur hypothesebus, quæ probari nunquam poterunt. Quàm ridiculum enim videretur A. Fabrò l. all & aliis, quod defunctus qui morte dominus esse desit, adhuc dispositionem sibi quandam arrogare velit; tam nugatorium est rationibus hisce destruere velle naturalem aequitatem, quæ ultimam defuncti voluntatem etiam post mortem servandam, svadet; quasi verò proximi agnati vel cognati qui successionem ab intestato sperant, tam firmum jus in bonis defuncti Jure Naturali haberent, quod defunctus auferre illis nullo modo posset; Vel si posset, certè solum per actus inter vivos hanc Facultatem haberet, ultimâ voluntate minime! quasi ita plus juris in alium transferre quam ipse habuit, post mortem ubi Dominium ipsius evanuit, disponendo, sibi arrogaret. Annon verò momentum moriendi etiam vitæ tribuitur,

l 18. §. 1. ff. de manum. test. ut ita possit quis eò ipso de re suâ pro lubitu (alimenta liberis, & quandoque etiam aliis debita si excipiantur,) usque ad extremum vitæ habitum disponere, non purè modo, sed & sub conditione, nec tantum irrevocabiliter, sed & revocabiliter, atque etiam retenta interim possessione, & plenissimo fruendi jure; uti rectissimè *Grot. d. cap. 6. §. 14.* notat, ac simul ad-versariorum argutias plenè destruit. Æquè enim ac non destituitur effectu, actus inter vivos, alicui re sub conditione, vel limitato modo vel concessâ vel promissâ, si conditione pendente, concedens moriatur, post ipsius demum mortem vires accipiens integras: ita nec frustra-nea debet esse ultima voluntas, heredi post mortem facultatem res defuncti occupandi, habendi, retinendi, concedens. Nec est ut objicias, adhuc tamen esse naturâ imperfectum hoc negocium, & nullum, antequam heres hanc voluntatem agnoscat. Est enim perfectum in hoc, quod heres eò ipso jus habeat sufficiens res sibi relictas cum exclusione aliorum vel accipiendi, vel si jam possidet, retinendi; Quas etiam rarò homines integræ mentis respue-re solent, ea quæ bona sunt, omnibus appetentibus. Ut adeò testamentorum jura non fictionibus sed æquitate naturali, quæ voluntatem defuncti rem heredi destinan-tem servari vult, nitantur. Quod præterea dicitur Te-stamenta esse juris publici, adeoque partem juris positivi, leve est dubium. Dicitur quippe esse juris publici, non propriè, sed quatenus publicâ fide nititur. Deinde nec jus publicum æquitate naturali destituitur, sed itidem è præceptis Juris Naturalis & Gentium, collectum illud esse, certum est. Ut adeò corruant, quæ fictitiis hisce hypothesebus superstruuntur, v. g. esse absque omni du-

bio in conscientia tutum, qui testamenti, cui aliquid solennitatum deest, non habet rationem &c. Quod autem Jure Civili Romano, Testamenta variis solennitatibus fuerint quasi circumsepta, sine dubio exinde factum fuit, ut fraudes quæ sæpissimè ibidem intervenire solent, evitentur. Quanquam malitiæ hominum exindè potius magis magisque voluntates testatorum evertendi, janua aperta. Inde etiam non solum favore quarundum personarum Jure Civili minores solennitates sufficiunt, uti ratione dispositionis inter liberos, & militum in expeditionibus, apparet. Sed imprimis Jus Canonicum ratione Piæ causæ (quid etiam in aliis? vid. cap. 10.) ambages ejusmodi noluit in *Cap. Relatum est XI. de Testam.* De qua materiâ pluribus disferet Præ-Nobiliss. & Clariss. Dominus

URBANUS FRANC. JACOBUS MOLITORIS,

JURIUM CANDIDATUS DIGNISSIMUS,

qui *d. Cap.* in Lectione Cursoria explicandum sibi elegit.

Natus ille est hîc Erfordiæ Anno 1694 die 24. Jul. Patre Viro Præ-Nobiliss. & Consultissimo, Dn. *Anselmo Francisco Molitoris*, Consiliario Regiminis Meritissimo, Piè jam antè aliquot annos defuncto; Matre *Mariâ Anna de Gudenus*, Matronâ, quæ Decus sexus & Familiæ dicimeretur. Hic à prima juventute domesticæ instructioni traditus, postea Anno 1702. ad Gymnasium, quod hic sub directione R.R. Patrum S. J. floret, admissus fuit;
Abolu-

Absolutis postea per quinquennium feliciter literis huma-
 nioribus, Fuldam ad Philosophiæ studium, à Charissimis
 Parentibus missus, ibidem sub R. P. *Bartholom. Bemer,*
S. J. ibidem t. t. Philosophiæ Professore Ordinario, Lo-
 gicam audivit. Unde redux, hic in Patriâ in Cœnobio
RR. PP. Augustinianor. sub R. P. *Joanne Renninger,* tunc
 temporis Philosophiæ Professore, non solum Logicam
 repetiit, sed & reliquas Philosophiæ partes absolvit.
 Quibus ita peractis, in hac Alma Universitate matriculæ
 Nomen dedit, & Studio Juris sese applicare cœpit. Proin
 Nobiliss. *Dn. D. Reinhard,* nunc *Pand. Prof. Publ. Ordin.*
Hoppii Comment. ad Inst. J. C. explanantem, audivit.
 Absolutis hisce, anno 1712. ad Universitatem Mogunti-
 nam emigravit, ibique *Dn. Georg. Joseph. Wagner, J. U. D.*
 & *P. P. Ordin. Hoppii* Commentarium prælegentis, nec
 non *Pl. Rev. Dn. ab Haren, J. U. D. & Alme Univerfit. Mo-*
*gunt. Cancellar. Ampliss. Zæsi*um ad Jus Canon. eo anno
 interpretantis sedulus auditor fuit. Sequenti Ann. 1713.
 ibidem sub memorato *Dn. Professore Wagner,* Collegio
 ad *Lauterbachii Comp. ff.* interfuit. Post biennium huc
 in Patriam reversus, præeunte supra memorato *Dn. D.*
 & *P. P. Reinhard,* Lectiones Lauterbachianas repetiit,
 nec non *Pl. Rev. Hartm. Ant. Spæula, J. U. D. Eccl. Colleg.*
B. M. V. Canon. Capitul. & Consistor. Archi-Episc. Mogunt.
Eccles. Hujatis Assess. nunc B. M. Ludov. Engel, Jus Canon.
 explicantem audivit. Denique *Dn. de Stockhausen, J. U.*
D. & Prof. Juris Publ. Swederi Jus Publicum explicantis,
 manu ductione est usus. Quibus omnibus ita peractis,
 & Cursu Juris privatim de novo repetito, ad Examen
 Candidatorum admitti petiit. Transmisit igitur Facul-
 tas nostra more consveto textus ex utroque jure, ter-
 mino

ED
S.
IE

mino ad Examen præfinito. Ibidem tam doctâ textuum elaboratione, quam promptâ ad dubia proposita responsione, expectationi omnium ita satisfecit, ut unanimes Consensu in Numerum Candidatorum receptus, & janua ad ulteriora specimina, & ad Honores in Jure Supremos Eidem aperta sit. Quapropter proximo die h. 26. Septembr. horis locoque consvetis, Lectionem Cursoriam ad d. Cap. Relatum est, XI. de Testam. & ultim. Vol. & illa finitâ Disputationem Inauguralem de Quasi Juridico, B cum D. habebit. Ad quos Actus solennes, omnes & singuli Universitatis nostræ Proceres & Studiosi decenter invitantur. Publ. sub Sigillo Faculrat. Jurid. Dom. XV. post Trin. d. 20. h. Sept. Anno 1716.

ULB Halle
001 972 26X 3

s. b.

Farbkarte #13

B.I.G.

19

32

JURIDICÆ,
ANUS
STUS
ZELL,
D.

IALIS ERFURTENSIS
TATIS CONSUL.
S PRIMARIUS,
B. S.

RDIE,
RICI GROSCHII,
TYPOGR.

